

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Drinks trade s. r. o.** se sídlem v České Třebové, Lhotka 50, zastoupené Mgr. Markem Hylenou, advokátem se sídlem v České Třebové, Staré náměstí 15, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. června 2011, sp. zn. 12858-6/2010-116100-021, č.j. 6017-2/2011-060100-21, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Orlicí (dále též „celní úřad“) ze dne 14. dubna 2011, č.j. 4464/2011-116100-021, kterým byla žalobkyni za spáchání správního deliktu dle § 19 zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč, povinnost nahradit

náklady řízení ve výši 1.000,- Kč a celní úřad současně rozhodl i o propadnutí předmětného zboží.

Žalovaný nahradil ve výroku I. žalobou napadeného rozhodnutí text „Účastník řízení se dopustil správního deliktu musí být označen kontrolní páskou“ textem: „Účastník řízení se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 19 zákona č. 676/2004 Sb., o povinném značení lihu a o změně zákona č. 586/1992 Sb., o daních příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o povinném značení lihu“) porušením zájmu společnosti způsobem uvedeným v ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu tím, že dne 7. prosince 2010 v prodejně nápojů, na adrese Lhotka 50, 560 02 Česká Třebová, skladoval a nabízel k prodeji 34,7 litrů neznačených lihovin, čímž neoprávněně nakládal s neznačeným lihem nebo kontrolními páskami, a porušil tak ustanovení § 3 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, dle kterého líh ve spotřebitelském balení, vyrobený na daňovém území České republiky, nebo na toto území dovezený, musí být označen kontrolní páskou.“ Výrokem II. žalovaný ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný se ztotožnil se závěrem celního úřadu, že se žalobkyně dopustila správního deliktu naplněním skutkové podstaty § 19 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu tím, že neoprávněně nakládala ve smyslu § 2 písm. p) téhož zákona s neznačeným lihem ve smyslu § 2 písm. s) bod 1 tohoto zákona, když dne 7. 12. 2010 nabízela k prodeji celním úřadem přesně definovaného množství lihu neznačeného kontrolní páskou.

Žalovaný se dále vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně. Skutečnost, že se ohledně dotčeného zboží jedná skutečně o lihoviny, dle něho žalobkyně ve správním řízení nezpochybňovala a tuto skutečnost potvrzují i žalobkyní předložené daňové doklady. Odběr vzorků tedy proveden nebyl, neboť pro to celní úřad neshledal důvod a tuto povinnost mu neukládá ani žádný právní předpis. Takovou analýzou ostatně nemůže být zjištěno, zda lihoviny mají nebo nemají legální původ, ale pouze jejich nezávadnost. Žalovaný nesouhlasil s tím, že se žalobkyně dovolávala existence informace Generálního ředitelství cel č. 10-310009. Dle této informace lze respektovat skladování přiměřeného množství otevřených lahví s poškozenou kontrolní páskou (od každého tržního druhu a výrobce lihoviny jeden kus) určených k rozlívání lihovin „do panáků“ k jejich spotřebě přímo v provozovnách, které jsou určeny k poskytování hostinských nebo obdobných služeb podle příslušných právních předpisů. V dané věci se však nejednalo o běžné lahve, ale o velké skleněné válce. Tyto lihoviny pak nebyly značeny neporušenou kontrolní páskou. Skutečnost řádného odvedení spotřební daně nepovažoval žalovaný za podstatnou, stejně jako fakt, že lihoviny byly uloženy v provozovně na viditelném místě. Dále se žalovaný zabýval přiměřeností výše uložené pokuty a ztotožnil se v tomto směru se závěry celního úřadu. Nad rámec odvolacích námitek shledal pochybení celního úřadu pouze v tom, že ve výroku jeho rozhodnutí není uvedeno místo zjištění předmětných neznačených lihovin. Proto v tomto směru výrok prvoinstančního rozhodnutí změnil způsobem shora uvedeným.

S těmito závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasila. Rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Orlicí považovala za nezákonná, stejně jako řízení před správním orgánem prvního stupně, které dle jejího názoru „bylo postiženo celou řadou nezákonných postupů a vad.“

Za zásadní vadu správního řízení považovala skutečnost, že nebylo zahájeno v souladu se zákonem. Celní úřad Ústí nad Orlicí vydal dne 13. 1. 2011 oznámení o zahájení řízení o správním deliktu a nařízení ústního jednání. Listina, kterou se tak stalo, však trpí vážnými formálními a procesními nedostatky. Není v ní řádně vymezen a popsán skutek, ohledně kterého bylo správní řízení zahájeno a vedeno. Oznámení obsahuje odkaz na Protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č. j. 12858-5/2010-116100-031/TRD141 ze dne 14. prosince 2009 bez toho, aby celní úřad skutkově vymezil jaké údajné nezákonnosti se měla žalobkyně dopustit. Žádný takový protokol navíc neexistuje. Toto závažné pochybení nemohlo být dle žalobkyně napraveno ani vydáním rozhodnutí celního úřadu, ani opravou v rozhodnutí žalovaného, které již některé skutkové okolnosti obsahuje. Z oznámení tak nemohlo být žalobkyni vůbec patrné, jakého konkrétního porušení zákona se měla dopustit a proč je s ní správní řízení vedeno.

V souvislosti s tím podotkla, že dne 14. 12. 2009 se u ní žádná prohlídka nekonala a že pokud by zákon porušila toho dne, byl by takový správní delikt již promlčen Trvala dále na tom, že při zahájení řízení musí být jednoznačně určeno, pro jaká skutková jednání je řízení zahajováno, a tento skutek musí být přesně popsán v listině, na základě níž je řízení zahajováno, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně s jiným skutkem. Skutek není možné popsat ani zkratkou „neoprávněně nakládal“, jak to učinil správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí. Minimálně způsob nakládání musí být popsán tak jednoznačně, aby nemohlo dojít k záměně. Skutek pak musí být vymezen daleko konkrétněji též z hlediska času a místa.

Druhou námitkou žalobkyně brojila proti skutečnosti, že celní úřad nijak nezjišťoval, zda předmětné tekutiny jsou skutečně lihem nebo jinou kapalinou a ani žalovaný tuto vadu v odvolacím řízení nenapravil. Množství těchto tekutin nebylo také řádně změřeno, rozhodnutí tedy obsahuje maximálně hrubé odhady množství tekutin.

Žalobkyně dále namítala, že postupovala zcela v souladu s citovanou informací Generálního ředitelství cel č. 10-310009 ze dne 1. 10. 2010. Tato směrnice připouští v jí definovaných případech skladování a rozlévání neznačeného lihu. Nerozlišuje přitom jednotlivé druhy spotřebitelských balení. Netýká se tedy pouze běžných lahví, jak tvrdil žalovaný. Informace hovoří totiž o spotřebitelském balení, což je v podstatě jakékoliv balení od objemu 0,10 l do 6,00 l. Výklad informace provedený žalovaným jde dle žalobkyně proti právní jistotě účastníků.

Celní orgány rozhodly dle další námitky žalované také v rozporu s dosavadní kontrolní činností. Pracovníci celního úřadu při kontrolách v minulosti nepovažovali skladování a prodej z válců za neoprávněné nakládání s neznačeným lihem. Tato obchodní praxe byla u žalobkyně běžná od otevření kontrolované provozovny.

Skleněné válce jsou umístěny na exponovaném místě, každá přicházející osoba si jich musí všimnout.

Závěrem žalobkyně zdůraznila, že vynaložila veškeré úsilí, aby nenakládala s nezařazeným lihem neoprávněně. Nakoupila líh od provozovatele daňového skladu, ve kterém bylo každé spotřebitelské balení označeno kontrolní páskou a lihoviny řádně zdanila. Navrhla proto, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí Celního úřadu Ústí nad Orlicí.

Žalovaný podal k žalobě vyjádření, v němž reagoval na jednotlivé žalobní námitky. Uznal, že celní úřad v oznámení o zahájení řízení nesprávně odkázal na protokol ze dne 14. 12. 2009. Jednalo se však o pouhou zjevnou chybu v psaní, kdy správný datum měl být 14. 12. 2010. To je zřejmé i obsahu tohoto protokolu, který byl nedílnou součástí žalobkyni zasláního oznámení o zahájení řízení. V tomto protokolu bylo skutkově přesně vymezeno, jaké nezákonnosti se měla žalobkyně dopustit, celní úřad dalšími písemnostmi (např. protokol o ústním jednání č.j. 1140/2011-116100-021 a Usnesení č.j. 1916/2011-116100-021) předmět řízení ještě upřesnil. Žalobkyně tedy byla s předmětem řízení dle žalovaného prokazatelně seznámena a měla možnost se k němu vyjádřit. Nepřesnost popisu správního deliktu v rozhodnutí celního úřadu pak žalovaný napravil tak, aby dotčený skutek byl vymezen zcela jasně a nezaměnitelně.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, pak dle žalovaného si žalobkyně odporuje, neboť na jednu stranu zpochybňuje, že zajištěné tekutiny nebyly lihem, na druhou stranu sama tvrdí, že tyto lihoviny byly řádně zdaněny, což plyne z daňových dokladů.

Ohledně další žalobní námitky žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se uvedenou problematikou podrobně zabýval. Zopakoval, že předmětná informace Generálního ředitelství cel hovoří o „lahví“, což je malý dutý zásobník s přístupovým otvorem, úzkým hrdlem a širším tělem. Skleněné válce o objemu 6,00 l, v nichž skladovala lihoviny žalobkyně jsou sice ve smyslu zákona o povinném značení lihu spotřebitelským balením, což ovšem neznamená, že by se staly skleněnými lahvemi, u nichž byla určitá míra liberalizace připuštěna. Informace Generálního ředitelství cel je ostatně pouze doporučujícím materiálem a nepředstavuje obecně platný právní předpis. Je tedy jen na správní úvaze toho kterého správního orgánu, zda a v jaké míře se jím bude řídit.

Žalovaný tak shledal postup celních orgánů v dané věci za souladný jak se zákonem o povinném značení lihu, tak se správním řádem. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu dala

žalobkyně souhlas výslovně, žalovaný pak udělil souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byl ve výzvě předsedy senátu řádně poučen. O věci usoudil krajský soud následovně.

Je nesporné, že v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu ze dne 13. 1. 2011 Celní úřad Ústí nad Orlicí pochybil, kdy uvedl, že zahajuje řízení ve věci porušení zákona o povinném značení lihu popsané v Protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č.j. 12858-5/2010-116100-031/TRD141 „ze dne 14. 12. 2009“. Správně mělo být uvedeno „ze dne 14.12.2010“. Toho dne byl totiž uvedený protokol, jak je zřejmé ze správního spisu, sepsán. Tento protokol také tvořil přílohu uvedeného oznámení o zahájení řízení. Není pochyb o tom, že protokol uvedeného čísla jednacího, který by byl vyhotoven 14. 12. 2009, neexistuje. Evidentně se tak jednalo o chybu v psaní (překlep) ze strany celního úřadu, když místo správného údaje „ze dne 14. 12. 2010“ obsahovalo oznámení o zahájení řízení chybný údaj „ze dne 14. 12. 2009“.

Na uvedené pochybení celního úřadu upozornil zástupce žalobkyně již při prvním ústním jednání ve věci konaném dne 26. 1. 2011. Předmět řízení byl dle něho vymezen nepřesně i proto, že oznámení o zahájení řízení obsahovalo pouze odkaz na další listinu, nikoliv vlastní popis deliktního jednání.

V reakci na tuto výtku vydal celní úřad dne 11. 2. 2011 usnesení č.j. 1916/2011-116100-021, v jehož výroku znovu definoval a vymezil předmět řízení. Neučinil tak již odkazem na Protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů, ale konstatoval, že předmětem řízení je podezření z porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o povinném značení lihu a naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 19 písm. a) zákona o povinném značení lihu. Dále uvedl, že podezření vzniklo na základě provedené kontroly (Protokol o kontrole č.j. 12858/2010-116100-032) dne 7. 12. 2010, kterou bylo zjištěno nakládání s neznačeným lihem, konkrétně se mělo jednat o 34, 7 l lihovin. V odůvodnění usnesení již celní úřad také správně konstatoval, že Protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č.j. 12858-5/2010-116100-031/TRD141 byl sepsán 14. 12. 2010. V návaznosti na toto nové seznámení žalobkyně s předmětem řízení jí byla dána možnost činit návrhy na doplnění důkazního stavu věci.

Následovalo další ústní jednání ve věci, při kterém se zástupce žalobkyně seznámil se spisovým materiálem a navrhl doplnění důkazního řízení, jemuž bylo vyhověno jednak výsledkem svědka P. K., jednak předložením protokolů z kontrol provedených u žalobkyně celním úřadem od září 2008. Následně vydal Celní úřad Ústí nad Orlicí rozhodnutí o uložení pokuty.

Z popsaného průběhu správního řízení před prvoinstančním správním orgánem je více než zřejmé, že žalobkyně byla s jeho předmětem seznámena dostatečným způsobem. Celní úřad napravil svoje formální pochybení spočívající v nepřesném označení roku, kdy byl sepsán Protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů, a zejména znovu vymezil předmět řízení a

to nikoliv již pouhým odkazem na obsah zmíněného protokolu, ale jeho přesným popisem. Pokud by tedy žalobkyni nebyl zcela zřejmý předmět dotčeného správního řízení poté, co obdržela Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13. 1. 2011, k němuž byl přiložen Protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 14. 12. 2010, rozhodně nemohla mít tyto pochybnosti po seznámení se s obsahem shora citovaného usnesení celního úřadu ze dne 11. 2. 2011. O tom ostatně svědčí i její následné chování ve správním řízení, kdy již neurčité vymezení jeho předmětu nezpochybňovala, ale aktivně se účastnila jeho průběhu a doplnění dokazování. Pokud žalobkyně nastolila otázku nejasného vymezení předmětu řízení znovu jak v odvolání, tak v žalobě, považuje krajský soud takový postup za účelový. Ostatně také z obsahu odvolání a z obsahu dalších žalobních námitek, kdy žalobkyně podrobně polemizovala se závěry celních orgánů po stránce skutkové i právní, je zřejmé, že žalobkyni předmět řízení znám byl a nebyla jí v tomto směru upřena žádná procesní práva.

Shora popsaná vada oznámení celního úřadu o zahájení řízení nepředstavovala totiž vadu neodstranitelnou a celní úřad postupoval při její nápravě správným a dostatečným způsobem. Samozřejmě nelze zpochybnit, že předmět řízení musí být v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Správní orgán však může v průběhu řízení zahajovaného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541; dostupný na www.nssoud.cz).

Celní úřad svým shora popsaným postupem uvedeným požadavkům plně dostál. Jednání, které kladl žalobkyni za vinu, upřesnil v průběhu správního řízení tak, že nepřicházela v úvahu záměna s jiným jednáním žalobkyně, když ani sama žalobkyně nespecifikovala, záměna s jakým jejím jiným jednáním by měla přicházet v úvahu. Na tomto závěru nemění nic ani fakt následného upřesnění výroku prvoinstančního orgánu ze strany orgánu odvolacího, který se týkal místa spáchání správního deliktu. Žalobkyně tedy měla možnost se v průběhu správního řízení účinně hájit a této možnosti také plně využila. Její první žalobní námitka tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

K témuž závěru dospěl i ohledně druhé žalobní námítky. Krajský soud musí dát za pravdu žalovanému, že nebylo důvodu odebírat z jednotlivých skleněných válců vzorky a analyzovat, zda se jedná o lihovinu. Žalobkyně totiž ani v průběhu kontroly, ani v průběhu prvoinstančního správního řízení nenapadala skutečnost, že dotčené skleněné válce, resp. plastové nádoby, obsahovaly lihoviny. Lze důvodně očekávat, že pokud by tomu bylo naopak, bránila by se žalobkyně již v průběhu kontroly. Místo toho žalobkyně předložila celním orgánům doklady osvědčující jednak

původ tohoto zboží, jednak skutečnost, že se jedná o lihoviny a jaký druh, a dále doklady o tom, že tyto lihoviny řádně zdanila. Žalobkyně si ohledně této otázky protiřečí i v rámci samotné žaloby. Na jedné straně tvrdila, že nebylo zjištěno spolehlivě, že dotčené zboží bylo skutečně lihovinou, ve zbytku žalobních námitek však vycházela z předpokladu, že toto zboží skutečně lihovinou bylo. Krajský soud tedy považuje za spolehlivě prokázané a to zejména na základě dokladů předložených samotnou žalobkyní, že se ohledně předmětného zboží skutečně jednalo o lihoviny specifikované celními orgány v napadených rozhodnutích. Tyto doklady i chování pracovníků žalobkyně při provádění kontroly lze považovat za okolnosti natolik průkazné a nesporné, že celníci provádějící kontrolu neměli nejmenší důvod pochybovat o charakteru dotčeného zboží.

Za dostatečnou považuje krajský soud rovněž míru přesnosti, s jakou bylo zjištěno množství tohoto zboží. Ačkoliv množství lihovin nebylo stanoveno za pomoci např. měrných válců, lze ze skutečnosti, že množství bylo určeno s přesností na desetiny litru dovést, že se kontrolující celníci tomuto zjištění věnovali s náležitou péčí. Nejednalo se tedy v žádném případě o pouhý hrubý odhad. Nelze přehlédnout, že se lihoviny nacházely ve skleněných válcích, v menším množství i plastových nádobách, jejich objem byl kontrolujícím celníkům znám a měli tak možnost poměrně přesného zjištění, jaké množství lihovin se v nich ještě nachází. Ani ze strany pracovníků žalobkyně nebylo takto zjištěné množství lihovin v průběhu kontroly jakkoliv zpochybněno. Žalobkyně s tímto tvrzením přišla opět až v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Ostatně pokud množství lihovin bylo možno stanovit s přesností na desetinu litru, lze dle krajského soudu předpokládat, že případná odchylka by se mohla pohybovat rovněž nanejvýš v řádu desetin litru. Takovou odchylku je pak možno pro rozhodování v dané věci, konkrétně pro stanovení druhu a výše trestu, považovat za zcela nevýznamnou.

Pokud jde o další námitku, bylo na krajském soudu, aby se pokusil vyjasnit odchylku mezi zněním informace Generálního ředitelství cel č. 10-310009 ze dne 1. 10. 2010, neboť jinak ji citovala žalobkyně a jinak žalovaný. Žalobkyně tvrdila, že informace hovoří o „otevřených spotřebitelských baleních“, žalovaný tvrdil, že o „otevřených lahvích“.

Krajský soud si proto opatřil oficiální znění zmíněné informace, které se nachází na úředních webových stránkách celní správy (www.celnisprava.cz). Uvedená problematika je v něm upravena následovně : *„Lze však respektovat skladování přiměřeného množství otevřených spotřebitelských balení lihu (lihovin) s poškozenou kontrolní páskou (od každého tržního druhu a výrobce lihoviny jeden kus) určených k rozlívání lihovin do „panáků“ k jejich spotřebě přímo v provozovnách, které jsou určeny k poskytování hostinských, příp. jiných obdobných služeb podle příslušných právních předpisů.“*

Žalobkyni lze tedy přisvědčit, že zmíněná informace Generálního ředitelství cel skutečně hovoří o spotřebitelském balení, nikoliv výslovně o láhvi. Přisvědčit naopak nelze názoru žalovaného, že je na tom kterém celním orgánu, zda se tímto interním

pokynem celní správy bude řídit či nikoliv. Takový přístup by dle krajského soudu byl minimálně v rozporu se zásadou legitimního očekávání, podle níž jsou správní orgány povinny dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Přesto důvodnosti této žalobní námitky přitakat nemohl. Za výstižný totiž považuje způsob, jakým se s touto námitkou vypořádal již celní úřad v prvoinstančním rozhodnutí. Ten totiž konstatoval, že vzhledem k charakteru kontrolované provozovny (prodejna nápojů) a k oboru činnosti žalobkyně (zprostředkování obchodu a služeb, velkoobchod a maloobchod) nepřichází aplikace uvedeného ustanovení v úvahu. Stejného názoru je i krajský soud. Předně nutno konstatovat, že citované ustanovení představuje pouze jakousi výkladovou benevolenci ustanovení zákona o povinném značení lihu. Benevolenci, která umožňuje celním orgánům upustit od striktního dodržování citovaného zákona tam, kde by to postrádalo rozum a smysl. Především tedy v hostinských či obdobných zařízeních, kde lze předpokládat konzumaci lihovin prostřednictvím „panáků“ a které jsou k tomuto způsobu konzumace lihovin určeny. Mezi taková zařízení však podniková prodejna nápojů, přestože v ní byl prodáván i rozlévaný alkohol, dle krajského soudu nepatří. Nelze samozřejmě vyloučit, že k přání zákazníka mohlo i tam dojít k nalití lihoviny do „panáka“, ale takový způsob prodej alkoholu se s charakterem podnikové prodejny nápojů a rovněž s předmětem živnosti žalobkyně naprosto neslučuje. Aplikace zmíněné informace na skutkový stav projednávané věci tedy dle krajského soudu možná není.

Krajský soud je, bez ohledu na shora uvedený závěr, navíc přesvědčen, že k výkladu, kdy je možno aplikovat benevolenci předpokládanou citovanou informací Generálního ředitelství cel, je nutno přistupovat velmi restriktivním způsobem. Rozšířené používání uvedené výjimky by totiž velmi snadno mohlo přejít v její zneužívání ze strany dotčených subjektů majících povinnost postupovat v souladu se zákonem o povinném značení lihu. O neblahých až tragických důsledcích vyplývajících mimo jiné právě z porušování tohoto zákona se snad není nutno ve světle stále aktuální metylalkoholové aféry podrobněji rozepisovat.

Úspěšnou nemohla být ani námitka žalobkyně, že orgány celní správy u ní prováděly kontroly ohledně povinného značení lihu často a pravidelně a nikdy jí doposud toto pochybení nevytkly, ačkoliv si ho v minulosti musely povšimnout. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že celní úřad skutečně prováděl u žalobkyně v minulých letech řadu kontrol. Předmětem žádné z nich však nebyla kontrola kontrolních pásek a jejich případného poškození u předmětných skleněných válců. I kdyby si celní orgány v minulosti nyní projednávaného pochybení (pokud existovalo) nevšimly, neznamená to právní překážku bránící potrestání žalobkyně ve chvíli, kdy existenci tohoto správního deliktu zjistily a následně prokázaly.

Námitku žalobkyně, že nakoupila lihoviny od provozovatele daňového skladu, v němž bylo každé spotřebitelské balení označeno kontrolní páskou, a že lihoviny

řádně zdanila, je pak pro posouzení otázky, zda se svým shora uvedeným jednáním dopustila správního deliktu, nutno považovat za právně irelevantní.

Protože tedy krajský soud s ohledem na shora uvedené nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, neshledal žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud navíc z obsahu soudního spisu nezjistil, že by žalovanému vůbec nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. října 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu